

> Martin Crimp:
Onnellisuuden
tasavalta_

KANSALLISTEATTERI

Martin Crimp

ONNELLISUUDEN TASAVALTA

In the Republic of Happiness

Nykynäytelmä aikamme ihmisestä

Jo valmiiksi virittynyt perheen jouluateria keskeytyy, kun paikalle ilmestyy yllättäen Bob-eno. Hän tuo autossa odottavalta puolisoltaan viestin, joka on arvaamaton ja hyvin outo. Tästä asetelmasta käynnistyy **Martin Crimpin** viiltävän itseironinen tutkielma aikamme vapauden ehdoista. Se läpivalaisee yhtiöyksilöllisen nykyihmisen, jonka henkilökohtainen onnentunne on noussut korkeimmaksi arvoksi.

Onnellisuuden tyranniassa syyllisyydentunteet, pakkomielteet, itsepetokset, kuolevaisuus ja ikävät ihmiset ovat elämän harmillista painolastia. Kunpa ne voisi poistaa klikkaamalla kevyesti delete-näppäintä ja siirtyä vapauden painottomaan tilaan.

Kolmiosainen näytelmä kulkee **Dante Alighierin Jumalaisen näytelmän** jalanjäljissä, mutta kuvaa nykyajan ihmisen sinnikästä vaellusta läpi helvetin ja kiirastulen kohti – niin, mitä?

Englantilaisen Martin Crimpin näytelmistä on aiemmin esitetty Kansallisteatterissa näytelmät *Tapaus A.* (2001) sekä *Julmaa ja hellää* (2005). *Onnellisuuden tasavalta* kantaesitettiin Lontoossa vuonna 2012.

SUOMEN KANTAESITYS PIENELLÄ NÄYTTÄMÖLLÄ 16.9.2015

ROOLEISSA Milka Ahlroth, Hannu-Pekka Björkman, Markku Maalismaa, Cécile Orblin, Terhi Panula, Kristo Salminen, Marja Salo ja Alina Tomnikov

OHJAUS JA SUOMENNOS Minna Leino

LAVASTUS Kati Lukka

PUKUSUUNNITTELU Tarja Simonen

MUSIIKKI Timo Muurinen

VALOSUUNNITTELU Ville Toikka

ÄÄNISUUNNITTELU Johanna Storm

NAAMIOINNIN SUUNNITTELU Jari Kettunen

DRAMATURGIT Eva Buchwald ja Jukka-Pekka Pajunen

Jari Ehrnrooth

ONNELLISTUTTAVA VAPAAUS MULLE JA SULLE

Draama syntyy jännitteistä. Konflikteja, ristiriitoja, yhteentörmäyksiä. Ihmiset sanovat yhtä ja tekevät toista. Ihmiset juonittelevat ja pettävät. Mahtavaa! Tätä teatteri ja media rakastavat, siitä ne elävät.

Sopuointu ei tuo yleisöä katsomoon eikä rakentava yhteistyö lehdelle lukijoita. Mutta kun taloyhtiössä valmistellaan putkiremonttia ja yksityisedun raivottaret ryömivät koloistaan, oma elämä on äkkiä niin jänskää, ettei tarvitse mennä teatteriin.

Se mikä ruokkii aivojen palkintomekanismeja, on korkeamman tietoisuuden kannalta epäilyttävää tai vastenmielistä. Luonnonevoluution luomat kannustimet vetävät keskelle raadollista draamaa mutta kulttuurievoluution vahvistama sielu kaipaa katedraalin rauhaa.

Joskus ristipunos tuntuu siliävän. Jos sitä kerrankin rakastuu oikeaan ihmiseen tai parantaa terveyttään rasituksesta nauttien, niin ainakin tunteja, viikkoja tai jopa vuosia voi uskoa viettionnen ja sielunrauhan tasapainoon. Mutta sitten.

Olisiko syytä paeta onnellistuttavan vapauden petolliseen kulttiin?

Sanon petolliseen, koska kyllä minä tiedän, mitä siitä seuraa. Kotiin on kuitenkin palattava. Joskus.

Vai onko? **Paul Bowlesin** *Suojaavan taivaan alla* turistit palaavat kotiin mutta matkailijat ovat matkalla aina.

Jospa sitä vain lähtisi. Jättäisi oman elämänsä draaman.

Lyön muuten vetoa, että te – haluan olla kohtelias - olette kuulleet tämän:

Freedom's just another word for nothin' left to lose.

Solmin lenkkitossun nauhat. Suljen oven takanani ja lähden liikkeelle. Olen irti. Melkein alasti. Ei mitään menetettävää. Leijun. Vapauden tunne muuttuu onnellisuuden tunteeksi.

Ja se syvenee:

And nothin' ain't worth nothin' but it's free.

Eikö tämä teistäkin ole jo enemmän kuin hyvä lause. Nämä sanat huulilla voisi kuolla kuka tahansa.

Voin sanoa saman espanjaksi. *En este mundo nada es perfecto.* Ettekö haluaisi tutkia sitä. Lukea sen oikein.

Kirkastaa timantin. *Nada ES perfecto.*

Ei mitään on ei minkään arvoista ja vapaata ja vain se on tässä maailmassa täydellistä. Toisin sanoen *La vida valle nada*. Elämällä ei ole arvoa koska sitä ei voi mitata.

Olen pahoillani mutta tällaista se on kun pakenee mysteereihin. On avattava pohjaton arkku.

En koskaan ole tajunnut, mitä kysytään, kun kysytään, mitä on hyvä elämä?

Minusta elämä ON hyvää. Ihan sellaisenaan. Kuin raikas lähdevesi. Sen voi vain pilata.

Ja niin tapahtuu. Tavoitellaan lisää hyvinvointia, onnellista oloa tai ikuista autuutta. Siitä tulee karmea neuroosi. Ja usein myös hitonmoinen draama.

Muistaako kukaan enää että:

Feelin' good was easy, Lord, when Bobby sang the blues, and Buddy, that was good enough for me, good enough for me and my Bobby McGee.

Niin siinä **Kris Kristoffersonin** kertosaäkeessä lopuksi lauletaan. Sellaista oli onnellistuttava vapaus silloin 1969 kun tämä jälkimoderni hulina vielä potki kapaloissaan. Mutta nyt. Nyt eletään hyvinvointiyhteiskunnassa jota rahoituskriisi uhkaa eikä mikään ole good enough for me and you.

On vain tyytymättömiä kuluttajia jotka kaupan, kuntosalin, baarin, elämymatkan, hoivamusiikin, terapeutin ja hyvinvointikeskuksen avulla yrittävät – Luoja nähköön kuinka kovasti he yrittävät – lisätä onnellista oloaan. Sillä se on elämän tarkoitus.

Sain aihetta kirjoitukseen siitä että **Martin Crimpin** näytelmä *In the Republic of Happiness* (2012) tulee Kansallisteatterin pienelle näyttämölle syyskuussa **Minna Leinon** suomentamana ja ohjaamana.

Oi mikä onni! Sillä tämä on älyllisen ja moraalisen aikalaisdraaman ohittamaton teos. Crimpin monitasoinen teksti tihkuu onnellistuttavan vapauden helakkaa verta. Absurdi satiiri viistää, kaivertaa ja tökkii ihmissielun ratkaisematonta ristiriitaa. Ja parhaiden tavoin se on naurun saattelema matka tyhjyyteen.

Kun jokainen vapaa yksilö haluaa tulla onnelliseksi ja saa vapauden ihan itse sitä yrittää niin tässä maailmassa siitä tulee ensin ihmissuhdehelvetti ja sitten sarja pakoyrityksiä. Sekä uuden Vapahtajan petollinen hanke joka vie Bobbyn perille täydellisen onnellisuuden tilaan.

Kun peili on tarkka, katsojan ihmiskuva romahtaa ja kauhu puhkeaa nauruksi. Ei liene sattumaa että tämä satiiri tulee saarivaltiosta joka on utilitarismin kotimaa.

1700-luvun brittiläiset ajattelijat **Jeremy Bentham ja J.S. Mill** opettivat että onnellisuus on korkein hyvä ja itseisarvo jota muiden asioiden avulla tavoitellaan. Onnellistuttavan teon on kuitenkin onnellistutettava kaikkia joita se koskee. Voi siis ajatella että utilitaristisesti onnistunut yhteiskunta tekee lopulta kaikista kansalaisista niin onnellisia, ettei yksikään jää paitsi tästä kaikkien kaipaamasta korkeimmasta hyvästä.

Mutta miten?

Hyvä Luoja, yritetty on. Ja millaisin tuloksin! Eikä vain saarivaltiossa. Ajatelkaa vaikka pohjoismaista hyvinvointivaltiota. Täällähän asuu tutkimusten mukaan maailman onnellisin kansa.

John Stuart Millin vahinkoperiaatteen mukaan jokainen on vapaa tavoittelemaan onneaan kaikin keinoin jotka eivät vahingoita toisia vapaita kansalaisia. Ajatus on länsimaisissa vapauden ja valistuksen yhteiskunnissa yleisesti hyväksytty. Sen mukaan me elämme. Eikö niin.

Mutta Crimpin *Onnellisuuden tasavallan* ihmiset – nuoret, keski-ikäiset ja vanhat – menevät utilitaristisen seurausetiikan aidasta ohi, yli ja ali. He uskovat itsekeskeiseen onnellisuuteen ja harjoittavat henkilökohtaista vapauden kulttiaan. Kuulostaako tutulta? Uusien yksilönvapauksien suloiset, epäkeskot, kiihottavat, vääristyneet ja pakkomielleiset muodot sikiävät toisistaan helposti tunnistettavina kuin mekaanisen pianon ennalta määrätty soinnut lomaparatiisin kahvilassa.

Kolme vuotta sitten Yhdistyneet Kansakunnat nosti onnellisuuden globaaliksi tavoitteeksi. Kansainvälistä onnellisuuden päivää vietetään maaliskuun 20. Uusi maailmanuskonto on vahvassa vedossa.

Crimpin teksti ei voisi olla ajankohtaisempi. Se näyttää kuinka tämä pyhitetty onnellisuus itse oikeuttaa kaikki sitä kohti käyvän itsekkään elämän oikut. Mitä sitten jos vapauteni jotakuta vahingoitti? Ihan oikein sille!

Utilitaristinen moraalinen on kääntynyt nurin ja näyttämöllä repsottaa auki revähtänyt jälkimoderni unelma.

Länsimaisen kulttuurin pitkässä muistissa kulkee kaksi linjaa rinnakkain. Ensimmäinen on monoteistinen oikeamielisyyden kaipaus jonka **Mooses** toimeksi saaneena antoi laiksi kansalleen ja toinen on eudaimonistinen onnellisuuden tavoittelu josta antiikin kreikkalaiset filosofit löysivät elämän tarkoituksen.

Edellinen on kulttuurirevoluution raskas vastuu, mahdoton yritys tulla paremmaksi ihmiseksi joka kykenisi siihen mitä hyvän ja pahan tiedon puusta syönyt tietoisuudessaan kaipaa. Jälkimmäinen on eurooppalaisen edistyksen lumoava lupaus hyvää elämää janoavalle luonnolliselle ihmiselle.

Edellinen ei anna paljoa ja vaatii yhä enemmän. Jälkimmäinen antaa kaiken ja vaatii yhä vähemmän.

Eikö ole kummallista, että täydellinenkin onnellisuus ei riitä? Miksi se mikä tyydyttää luonnon jättää sielun vajaaksi?

Ihminen on moraalin ja luonnon ristipunos. Solmu ei aukea.

Kirkkoisä **Augustinuksen** mukaan kukaan ei voi kaivata sellaista mitä ei ole kokenut. Me haluamme olla onnellisia koska olemme kerran olleet ja kaipaamme takaisin. Siis Paratiisiin. Ikuisen elämään Luojan yhteydessä.

Voitte hirtittää minut tästä. Mutta mielestäni juuri tällä tavoin kristinusko salakuljetti pakanallisen onnellisuuden tavoittelun monoteistisen kilvoittelun sisään. Niin kauan kuin pelastususkon ja ikuisen elämän tavoite hallitsee kristinuskoa, se ei saavuta juutalaisen moraaliuskon selkeää ja karua pyrkimystä oikeamielisyyteen ihmisen tietoisien elämän tarkoituksena.

Ehkä juuri siksi Martin Crimp on tuntenut tarvetta kirjoittaa *Onnellisuuden tasavallan Danten Komedian* nurinkäännettyksi irvikuvaksi. Sillä tarkasti katsoen siitä erottuu juuri tuo kristillisen sivilisaation ydinneuroosi. Matka perhehelvetin, yksilönvapauden kiirastulen ja manipuloidun paratiisin kautta päättyy mykistävään onnellisuuteen joka ei vie minnekään, ei ainakaan autuuteen.

Jokainen on vapaa hirttäytymään samaan silmukkaan hymyssä suin. Ristiriita on ratkennut.

Teemakeskustelu -yleisötilaisuus Lavaklubilla 15.9. klo 17.00

Teemakeskustelussa ohjaaja, dramaturgi **Minna Leino** ja **Jari Ehrnrooth** keskustelevat **Martin Crimpin** uutuusnäytelmästä. Keskustelun vetäjänä **Helena Itkonen**.

MINNA LEINO — OHJAAJA CRIMP-TULKINNAN TAUSTALLA

Tämän hetken merkittävimpiin nykynäytelmäkirjailijoihin kuuluva **Martin Crimp** julkaisi ensimmäiset teoksensa pian valmistuttuaan Cambridgen yliopistosta vuonna 1978 pääaineenaan englannin kieli ja kirjallisuus. Kirjailijan uran ohella Crimp on työskennellyt muusikkona, ohjaajana ja kääntäjänä, kirjoittanut oopperalibrettoja sekä sovittanut omia näytelmiään kuunnelmiksi. Crimpin omia teoksia on myös käännetty useille kielille ja niitä on esitetty sekä Euroopassa että Yhdysvalloissa. Kansallisteatterissa on aiemmin nähty Crimpin *Tapaus A.*, joka sai Suomen kantaesityksensä Willensaunassa 2001, ja *Julmaa ja hellää*, jonka kantaesitys nähtiin Pienellä näyttämöllä 2005.

Minna Leino, ohjaaja ja dramaturgi on työskennellyt Kansallisteatterin vakituiseina dramaturgina vuodesta 2011. Hänen viimeisimpiä ohjaustöitään muiden muassa ovat Kansallisteatterin tuotannot *Maaninkavaara* (2011), joka vieraili Portugalissa Festival de Almadassa vuonna 2013 sekä huima yleisö- ja arvostelumenestys **Eugène Ionescon** *Kuningas kuolee* (2013), joka nousi yleisö- ja arvostelumenestykseksi ja vieraili Tampereen Teatterikesä -festivaaleilla. Hänen ohjaustöihinsä kuuluu myös Martin Crimpin näytelmä *Harvemmin hätätiloja*, jonka hän myös suomensi **Ajoittain sumua** -työryhmälleen vuonna 2008. Esitys valittiin myös Tampereen Teatterikesän ohjelmistoon. Leino on ohjannut myös **Juha Jokelan** näytelmät *Mobile Horror* (Oulun Kaupunginteatteri, 2003) ja *Fundamentalisti* (Tampereen Työväenteatteri 2007 ja Riksteaternin kiertue Ruotsissa 2008) sekä vielä kirjoitusvaiheessa olleesta *Patriarkka* -näytelmästä versio ranskalaiselle festivaalille (Le PANTA-théâtre, Caen, 2011). Leino toimi Tampereen Teatterikesän taiteellisessa johtoryhmässä vuosina 2008-2010 ja vuonna 2009 hänelle myönnettiin Jussi Kylätasku -palkinto.

Nyt Leino on tarttunut Martin Crimpin *Onnellisuuden tasavaltaan*. Leino näkee Martin Crimpin jatkavan sellaista modernien klassikkokirjailijoiden perintöä kuin Eugène Ionesco ja **Harold Pinter**. ”Crimp on pirullisen viisas kirjailija. Hän piirtää tarkkaa aikalaiskuvaa huumorin kautta ristivalottaen ja kaihtamatta hankalia aiheita”, Leino kuvailee ja lisää: ”*Onnellisuuden tasavalta* on kirjoitettu osittain avoimeen muotoon, joten se vaatii ohjaajalta voimakasta tulkintaa ja antaa ison tilan ensimblen työlle, mikä on todella inspiroivaa.”

”*Onnellisuuden tasavalta* jatkaa temaattisesti samaa itsekeskeisyyden tarkastelua kuin edellinen ohjaukseni *Kuningas kuolee*. Se perustuu ajatukselle, että elämme yksilökeskeistä aikaa, jossa vapauden ja onnellisuuden tavoittelu korostuu. Onnellisuuden uskotaan löytyvän täydellisen henkilökohtaisen vapauden myötä”, Leino jatkaa. ”Crimp tarkentaa katseensa sille veteen piirretylle viivalle, jossa nämä sinänsä suojeltavat tavoitteet alkavat toteutua vastuuntunnon ja kollektiivisen moraalien kustannuksella. Kuvatessaan nykyihmisen kulkua kohti onnellisuuden tasavaltaa Crimp viittaa **Danten** *Divina Commediaan* ja antaa sille ironisen alaotsikon: viihteellinen esitys kolmessa osassa.”

Leinon mielestä taiteen kuuluu myös häiritä ja haastaa: ”Minulle merkityksellinen teatteritaide avaa eteeni sellaisen havaintokulman ihmisyyteen, joka järjestyttää maailmasuhdettani, ja tekee sen joko hellästi tai sitten vähemmän hellästi. Nyt Crimp asettaa etemme peilin, josta heijastuva ihmiskuva on armollinen ja humoristinen, mutta viiltävä. Toivon, että tulkintamme kautta viesti on yhtä aikaa painava ja sietämättömän kevyt.

TAUSTAA TEKIJÖISTÄ

Monipuolinen ääni- ja mediataiteilija sekä äänijärjestelmien asiantuntija **Timo Muurinen** on säveltänyt *Onnellisuuden tasavaltaan* kuusi laulua. Muurisen äänisuunnittelutöitä on nähty sekä teatteri- että tanssiteoksissa muiden muassa Q-teatterissa (mm. *Ihanat ihmiset* 2014 ja *Tulipunainen hevonen* 2012) ja Kiasma-teatterissa (mm. *Artificial Paradise* 2011 ja *Demo* 2010). Teatteritöiden lisäksi Muurinen on tehnyt vaikuttavaa media- ja ääni- sekä installaatio- ja performanssitaidetta. Tällä hetkellä hän on työskentelee Grandlund Oy:llä esitystekniikan parissa.

Merkittävän uran eri teattereissa tehnyt **Kati Lukka** on ollut Kansallisteatterin vakituinen lavastaja vuodesta 2003. Lukan viimeisimpiä Kansallisteatteriin tehtyjä lavastustöitä ovat muiden muassa *Luulosairas* (2015), *SLAVA! Kunnia.* (2015), *Pohjalla* (2014), *Kuningas kuolee* (2013), *Vuosisadan rakkaustarinat* (2013), *Frankenstein* (2013), *Neljäs tie* (2013), *HOMO!* (2011), *Mr. Vertigo* (2009), *Platonov* (2009) ja *Tuntematon sotilas* (2007). Myös Kansallisopperan *Robin Hoodin* (2011) ja Tampereen oopperan *Taikahuilun* (2011) lavastukset ovat Lukan käsialaa. Parhaillaan Lukka työskentelee *Nummisuutarit*-produktiossa, jonka ensi-ilta on Suurella näyttämöllä 23.9.2015.

Tarja Simonen on ollut Kansallisteatterin vakituinen pukusuunnittelija vuodesta 2006. Simosen laajamittaiseen uraan sisältyy niin teatteri-, ooppera- kuin tv-puvustuksiakin. Kansallisteatterissa Simosen töitä on viimeksi nähty esityksissä *Luulosairas* (2015), *SLAVA! Kunnia.* (2015), *Pohjalla* (2014), *Persona* (2014), *Luolasto* (2014), *Vuosisadan rakkaustarinat* (2013), *Neljäs tie* (2013) ja *Frankenstein* (2013). Muita Simosen töitä ovat esimerkiksi Puccinin *Il Tabarro* (Suomen Kansallisoppera 2011). Parhaillaan Simonen työskentelee *Nummisuutarit*-produktiossa, jonka ensi-ilta on Suurella näyttämöllä 23.9.2015.

Valosuunnittelijana on **Ville Toikka**, joka toimii myös Kansallisteatterin valo-osaston päällikkönä. Toikan merkittävän uran suunnittelutöihin Kansallisteatterissa kuuluvat mm. *Maaseudun tulevaisuus* (2014), *Luolasto* (2014), *Kirsikkapuisto* (2013), *Frankenstein* (2013), *Patriarkka* (2012), *Tumman veden päällä* (2012) sekä *Tuntematon sotilas* (2007).

Johanna Storm on valmistunut äänisuunnittelijaksi Teatterikorkeakoulusta vuonna 2005 ja tehnyt töitä laaja-alaisesti sekä tanssin että teatterin näyttämöillä. Stormin suunnittelutöitä on nähty mm. Zodiak – Uuden tanssin keskuksessa. Storm on suunnitellut Kansallisteatteriin aiemmin äänet Minna Leinon edelliseen teokseen *Kuningas kuolee* (2013) ja Mika Myllyahon ja Saana Lavasteen ohjaamaan esitykseen *Täällä Pohjantähden alla 2011* (2011). Storm sai Äänisäde -palkinnon äänisuunnittelustaan (2014) *Kuningas Kuolee* -esitykseen. Storm oli mukana myös Leinon edellisessä Crimp-produktiossa *Harvemmin hätätiloja* (2008).

Naamioinnin suunnittelu on **Jari Kettusen** käsialaa. Hänen viimeisimpiä Kansallisteatterin maskeeraussuunnittelutöitään on nähty muiden muassa esityksissä *SLAVA! Kunnia.* (2015), *Maaseudun tulevaisuus* (2014), *Persona* (2014), *Luolasto* (2014), *Kuningas kuolee* (2013) ja *Neljäs tie* (2013). Hän on aikaisemmin työskennellyt naamioinnin suunnittelijana mm. Suomen Kansallisopperassa, Svenska Teaternissa ja Helsingin Kaupunginteatterissa, missä hänen viimeisin työnsä nähtiin esityksessä *Tohtori Zivago* (2013).

Esitysdramaturgina on toiminut pitkän linjan suomentaja-dramaturgi **Jukka-Pekka Pajunen**, joka on palkittu sekä Kirjallisuuden valtionpalkinnolla (**Elfriede Jelinek**, *Pianonsoittaja*) että Mikael Agricola -palkinnolla (**Herta Müller**, *Hengityskeinu*). Monipuolisen Pajusen käännöstöihin lukeutuu sekä klassikoita että uutta draamaa ja hänet tunnetaan erityisesti Jelinek-asiantuntijana. Pajunen on aiemmin työskennellyt Kansallisteatterissa kirjallisena avustajana (1998-2005). Vuosina 2003-2010 hän oli Tampereen Teatterikesän taiteellisen johtoryhmän jäsen, ja 2008-2013 Turun Kaupunginteatterin kirjallinen asiantuntija.

Toisena dramaturgina on toiminut **Eva Buchwald**, joka on Kansallisteatterin vakituinen dramaturgi. Buchwaldin tehtäväkenttään kuuluvat mm. uuden kotimaisen draaman kehittämistyö sekä ulkomaisten tekstien kartoittaminen. Hänen viimeisimpiä dramatisointitöitä ovat olleet Michael Baranin *Aamu* (2015), Maxim Gorkin *Pohjalla* (2015), Ian McEwanin *Lauantai* (2014), Fjodor Dostojevskin *Idiootti* (2010) ja Peter Franzénin *Tumman veden päällä* (2011) ja parhaillaan hän työskentelee Aleksis Kiven *Nummisuutareiden* parissa yhdessä ohjaaja Janne Reinikaisen kanssa. *Nummisuutareiden* ensi-ilta on Suurella näyttämöllä 23.9.2015.

NÄYTTELIJÄT

Pitkän linjan näyttelijä **Milka Ahlroth** on suomalaisille tuttu kasvo niin teattereista (mm. Helsingin Kaupunginteatteri), televisiosta (mm. sarjat *Tellus* 2014 ja *Benner & Benner* 2001—2002) kuin elokuvistakin (mm. *Väärät juuret* 2009). Ahlroth palkittiin Kultaisella Venlalla parhaasta naispääosasta elokuvassa *Ilonen talo* (2006).

Hannu-Pekka Björkman on menestynyt suomalainen näyttelijä, joka on tehnyt merkittäviä ja palkittuja rooleja niin teattereissa (mm. Kansallisteatterissa *Godota odottaessa* 2011 ja *Idiootti* 2010), televisiossa (mm. *Maailma on valmis* 2012 ja *Paratiisi* 2010) kuin elokuvissakin (Jussi-palkinto parhaasta miespääosasta, *Eläville ja kuolleille* 2005 ja Jussi-ehdokkuus *Haarautuvan rakkauden talo* 2010). Hän oli mukana myös Leinin edellisessä Crimp-produktiossa *Harvemmin hätätiloja* (2008). Näyttelijäntyön lisäksi Björkman toimii tällä hetkellä Teatterikorkeakoulussa näyttelijäntyön professorina.

Markku Maalismaa kuuluu Kansallisteatterin omaan ensembleen ja on tehnyt useita elokuva- ja televisiorooleja muiden muassa *Harjunpää*-televisiosarjassa. Hänen viimeisimpiä töitään kotiteatterissa on nähty esityksissä *SLAVA! Kunnia* (2015), *Luolasto* (2014), *Kuningas kuolee* (2014) ja *Kellariloukko* (2013).

Cécile Orblin on valmistunut Teatterikorkeakoulusta vuonna 2000, minkä lisäksi hän on suorittanut opintoja muiden muassa Ranskassa. Lukuisten teattereiden (mm. Helsingin Kaupunginteatteri, Espoon Kaupunginteatteri, Lahden Kaupunginteatteri) lisäksi Orblin on työskennellyt sekä elokuva- että tv-tuotannoissa. Parhaillaan hän on mukana Ylen Sibelius-produktiossa, jossa hän esittää Aino Sibeliusa. Kansallisteatterissa hänet on nähty viimeksi esityksessä *Aamu* (2015) ja nimiroolissa Märta Tikkasesta kertovassa *Vuosisadan rakkaustarinat* -esityksessä (2013). Orblin oli mukana myös Leinin edellisessä Crimp-produktiossa *Harvemmin hätätiloja* (2008).

Terhi Panula on ollut Kansallisteatterin vakituinen näyttelijä vuodesta 1980. Hänen lukuisia roolitöitään Kansallisteatterissa on nähty muiden muassa esityksissä *Aamu* (2015), *Vanja-eno* (2014) ja *Vuosisadan rakkaustarinat* (2013). Panulalle on myönnetty arvostettu Ida Aalberg -palkinto vuonna 2011.

Valkokankaaltakin tuttu **Kristo Salminen** on ollut Kansallisteatterin vakituinen näyttelijä vuodesta 2005. Hän on valmistunut näyttelijäksi Teatterikorkeakoulusta 1997. Salmisen viimeisimpiä töitä Kansallisteatterissa on ollut muiden muassa nimirooli arvostelu- ja yleisömenestykseksi nousseessa **Anton Tsehovin** *Vanja-enossa* (2014) ja esityksissä *Ovista ja ikkunoista* (2013) ja *Täällä Pohjantähden alla* 2011 (2011).

Myös **Marja Salo** kuuluu Kansallisteatterin omaan ensembleen ja hänen aiempia roolisuorituksiaan on nähty muiden muassa esityksissä *SLAVA! Kunnia.* (2015), *Persona* (2014), *Kuningas kuolee* (2014) ja *Maaninkavaara* (2011). Salon ja Anna Paavilaisen Omatuntoklubi Kansallisteatterin Lavaklubilla saavutti suuren yleisösuosion; klubin ympärille rakentunut kymmenosainen tv-sarja *Hetkiä kaupungissa* nähtiin Yle Teemalla syksyllä 2013.

Suomea ja venäjää äidinkielenään puhuva **Alina Tomnikov** on suomalainen freelance-näyttelijä, jonka töitä on nähty teattereiden (mm. *39 askelta* Linnateatterissa 2013 ja *Huorasatu* Ryhmäteatterissa 2013) lisäksi televisiossa (mm. *Hinnalla millä hyvänsä* 2015 ja *Ihan sama* 2014) ja elokuvissa (mm. *Rölli ja kultainen avain* 2012 ja *Mielensäpahoittaja* 2014). Tomnikov on ansioitunut myös kilpa-aerobicin ja taitoluistelun saralla.

LISÄTIEDOT JA LEHDISTÖLIPPUKUT

Tiedotuspäällikkö **Mia Hyvärinen** mia.hyvarinen@kansallisteatteri.fi tai
p. 010 7331 238 / 050 540 5062

VALOKUVAT

<https://www.flickr.com/photos/kansallisteatteri/albums/72157651039008509>

VIDEOTRILERI

<https://www.youtube.com/watch?v=24YUcYYvCE>